

περιέφερε καθ' ὅλην τὴν πόλιν, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρυθριάζῃ τις ὅταν πασχίζῃ νὰ μὴ χάσῃ τίποτε.

Ὁμοιάζω τοὺς καλοὺς μουσικοὺς, ἔλεγεν, ἀφίω τὸν ἀληθινὸν ἦχον διὰ νὰ τὸν λάβουν οἱ ἄλλοι.

Εἰς ἓνα, ὅστις ἠθέλε νὰ γείνη μαθητὴς του, ἔδωκε νὰ κρατῇ ἓνα χοιρομέρι καὶ νὰ τοῦ ἀκολουθῇ. Ἐντρεπόμενος ὁ ἄνθρωπος νὰ κρατῇ εἰς τοὺς δρόμους τὸ χοιρομέρι, τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ἔφυγεν. Ἀπαντήσας μετὰ τινὰς ἡμέρας αὐτὸν ὁ Διογένης, πῶς! τοῦ εἶπεν, ἓνα χοιρομέρι ἐχάλασε τὴν φιλίαν μας!

Ἰδὼν ποτε γυναῖκα σκυμμένην οὕτως ἔμπροσθεν τῶν θεῶν ὥστ' ἐφαίνοντο τὰ ὀπίσθιά της, δὲν φοβεῖσαι, αθλία, τὴν εἶπε, μὴ σὲ ἴδωσιν οἱ θεοὶ εἰς τὴν ἀναιδῆ ταύτην θέσιν οἵτινες εἶν' ὁμοίως ὀπίσω σου καθὼς κ' ἔμπρός σου;

Σκεπτόμενος περὶ τῆς ζωῆς του ἔλεγε γελῶν ὅσαι κατάραι γίνονται εἰς τραγωδίας ἔπεσαν ἐπάνω του· καθότι ἦτον ἀνέστιος, ἀπολις, ἀπατρις, ἡμερόβιος· ἀντέθετεν ὁμως τὴν εὐστάθειάν του εἰς τὴν τύχην· τὴν φύσιν εἰς τὴν ἕξιν, καὶ τὸ λογικὸν εἰς τὰς ταραχὰς τῆς ψυχῆς.

Πρὸς ἓνα, ὅς τις ἠθέλε νὰ τὸν συμβουλευθῇ ποίαν ὥραν πρέπει νὰ τρώγῃ· ἐὰν ᾖσαι πλούσιος, τὸν εἶπεν, ὅταν θέλῃς· ἐὰν δὲ πτωχός, ὅταν ἔχῃς.

Παρεκάλουν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ μυηθῇ τὰ μυστήριά των, καὶ τὸν ἐβεβαίοναν ὅτι κατεῖχον τὸν πρῶτον τόπον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅσοι τὰ ἐμυήθησαν. Γελοῖον εἶναι, τοὺς ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, ὁ Ἐπαμινώνδας καὶ Ἀγλαίλαος νὰ μένουν εἰς τὸν βόρβορον, καὶ οἱ ἐδικαί σας, οἱ ἄθλιοι, νὰ κατοικῶσι τὰς νήσους τῶν μακάρων.

Ἐσυνήθιζε νὰ μυρίζῃ τοὺς πόδας του· καὶ ὅταν τις τὸν

ἤρώτα τὴν αἰτίαν, ἔλεγεν ὅτι τῶν μύρων ἢ εὐωδία, μὲ τὰ ὁποῖα ἀλείφονται τὴν κεφαλὴν, διασκεδάζεται παρευθὺς εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῶ ἀναβαίνει εἰς τὴν μύτην ὅταν τις ἀλείφεται τοὺς πόδας·

Ἄτιμός τις εὐνοῦχος ἔγραψεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. «κακὸν νὰ μὴν ἐμβῆ ἀπ' ἐδῶ»· πόθεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Διογένης; θὰ ἐμβῆ ὁ κύριος τῆς οἰκίας;

Τινὲς φιλόσοφοι ἤθελαν μίαν ἡμέραν νὰ δεῖξωσιν εἰς αὐτὸν ὅτι κίνησις δὲν ὑπάρχει. Ὁ Διογένης ἐστηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ. Τί κάμνεις; τοῦ λέγει ἓνας τῶν φιλοσόφων· Ἄναιρῶ τοὺς λόγους σας, ἀπεκρίθη ὁ Διογένης.

Ἀκούων τινὸς ὁμιλοῦντος περὶ ἀστρολογίας· εἶναι πολὺς καιρὸς τοῦ ἔλεγεν, ἀφοῦ κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς;

Ὁ Πλάτων ὠρίσε τὸν ἄνθρωπον, ζῶον δίπουν, ἄπτερον, καὶ ὁ Διογένης ἐμάδησεν ἓνα πετεινὸν, τὸν ἔκρυψεν ὑποκάτω τοῦ τρίβωνός του, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἔβγαλεν ἀμέσως τὸν πετεινὸν ἀπὸ τὸν τρίβωνά του, καὶ ρίψας αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῆς σχολῆς, εἶπεν· ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Πλάτων ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν ὀρισμὸν του, ὅτι αὐτὸ τὸ ζῶον εἶναι καὶ πλατώ-
νυχον.

Διαβαίνων ὁ Διογένης ἀπὸ τὰ Μέγαρα, εἶδε τὰ μὲν παιδία γυμνά, τὰ δὲ πρόβατα ἀπὸ μαλλίων καλῶς σκεπασμένα, καὶ εἶπεν· εἶναι πολὺ καλῆτερον νὰ ἦναί τις ἐδῶ πρόβατον παρά παιδίον.

Προσκληθεὶς εἰς ἓνα συμπόσιον δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, διότι χθὲς εἶπε, παρευρέθη εἰς ἓνα καὶ δὲν τὸν εὐχαρίστησαν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἔτρωγεν εἶδε ποντικούς συνάγοντας ὑπὸ τὴν τράπεζάν του τὰ θρύμματα. Αἴ! εἶπεν, ἰδοὺ τρέφει καὶ ὁ Διογένης παρασίτους.

Ἐρωτηθεὶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ λουτρὸν, ἂν ἦναι μέσα πολλοὶ ἄνθρωποι· ὄχι, ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ, πάλιν τοῦ λέγει τίς, δὲν εἶναι πολὺς κόσμος; Ναι, πολὺς, εἶπεν ὁ Διογένης.

Μὲ τὴν δοκὸν, τὴν ὁποῖαν τίς ἔφερεν, ἔσπρωξεν ἀπροστοχάστως τὸν Διογένην, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ λέγει· φυλάξου. Θέλεις νὰ με ξανακτυπήσης; τοῦ εἶπεν ὁ Διογένης.

Μετά τινα καιρὸν τοῦ συνέβη τὸ ἴδιον ὑπό τινος ἄλλου· τοῦ ἔδωκε κατακέφαλα μὲ τὴν ράβδον του μίαν καὶ τοῦ εἶπε· φυλάξου καὶ σύ.

Τόσον διαπερασμένον τὸν εἶχε μίαν φορὰν ἡ βροχὴ, ὥστε τὸ νερὸν ἔρρεεν ἀπ' ὅλα τοῦ τρίβωνός του τὰ μέρη. Ὅσοι δὲ τὸν ἔβλεπαν ἐλάμβαναν μεγάλην συμπάθειαν δι' αὐτόν· ὁ δὲ Πλάτων εὐρεθεὶς κατὰ τύχην ἐκεῖ τοὺς λέγει· ἂν θέλετε νὰ ἦναι τῶντι δυστυχῆς πηγαίνετε καὶ μὴ τὸν βλέπετε.

Ῥαπισθεὶς ὑπό τινος, δὲν ἤξευρα, εἶπεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ περιπατῶ ὀπλισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν μου.

Ἄλλην φορὰν ἐρωτηθεὶς τί ἤθελε διὰ νὰ ραπισθῆ, περικεφαλαίαν, ἀπεκρίθη.

Ὁ Μειδίας, μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ καλὰ τὸν ἐγρονθοβόλησεν, ὑπάγε, τοῦ εἶπε, νὰ παραπονεθῆς· τρεῖς χιλιάδας δραχμὰς θὰ λάβης πρόστιμον. Τὴν ἐπιούσαν ὁ Διογένης ἔλαβε πυκτικούς ἱμάντας· τοῦ ἔφερε κατακέφαλα ἓνα καλὸν γρόνθον, καὶ τοῦ εἶπεν· ὑπάγε νὰ παραπονεθῆς τρεῖς χιλιάδας δραχμὰς θὰ λάβης πρόστιμον.

Ὁ Φαρμακοπώλης Λυσίας τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐπίστευε τὴν ὑπαρξιν τῶν θεῶν. Διατί ὄχι, ἀπεκρίθη, ἐνῶ ἤξεύρω ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς των;

Ἰδὼν ποτέ τινα λουόμενον διὰ ν' ἀγνισθῆ τάχα, ὦ ἄ-

ἄθλιε! τοῦ εἶπε, δὲν ἤξεύρεις ὅτι καὶ ὡς αὔριον νὰ πλύνεσαι, τοῦτο δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ κάμνης λάθη τῆς γραμματικῆς; τοῦτο δὲν σ' ἐλευθερόνει ὁμοίως ἀπὸ τὰ πταίσματά σου.

Ἰδὼν ἄλλοτε ἀναιδῶς ἰστάμενον παιδίον, ἔτρεξεν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, καὶ ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἔρρε με τὴν ράβδον του μίαν, διατί, τοῦ εἶπε, διδάσκεις οὕτω κακῶς τὸν μαθητήν σου;

Εἰς ἓνα ὅς τις ἦλθε μίαν ἡμέραν καὶ τοῦ ἔδειξεν, ἐν ὠροσκόπειον, τὸ ὅποιον ἤγειρεν· ἰδοὺ καλὸν τι, εἶπε· πλὴν μᾶς ἐμποδίζει ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνας.

Ὡνειδίζεν ὅσους ἐπαρκαποῦντο διὰ τὴν τύχην των· οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγε, ζητοῦν πάντοτε ὅσα τοὺς φαίνονται καλὰ, ὄχι δὲ καὶ ὅσα τρώντι εἶναι τοιαῦτα.

ἤξευρεν ὁ Διογένης ὅτι πολλοὶ ἀπεδέχοντο τὴν ζωὴν του· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀλίγοι τὸν ἐμίμοῦντο, ἔλεγεν, ὅτι ἦτο σκύλος πολλὰ ὑποληπτικός· κἀνεὶς ὁμοῦς ἀπ' ὅσους τὸν ἐπαινοῦσαν δὲν ἐλάμβανε τὸ θάρρος νὰ ἔβγη μαζὴ του εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἐπέπληττε τοὺς καταπληττομένους ἀπὸ τὰ ὄνειρα, καὶ μὴ πρυσέχοντας εἰς ὅσα παρουσιάζονται εἰς τὸ πνεῦμά των ἐνῶ εἶν' ἐξυπνοὶ, ἀλλ' ἐξετάζωσι δεισιδαιμόνως ὅσα φαντάζονται εἰς τὸν ὕπνον των.

Ἰδὼν ποτε γυναῖκά τινα εἰς φορεῖον· δὲν ἔπρεπεν, εἶπε, τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κλουβίον εἰς τὸ κάκιστον τοῦτο ζῶον.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἠγάπων πολὺ τὸν Διογένην, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο μεγάλως· ἐμαστίγωσαν δημοσίως νέον τινὰ ὅς τις ἐσύντριψε τὸν πίθον του καὶ τοῦ ἔδοσαν ἄλλον.

Ὅλοι ἐκήρυττον τοῦ Καλλισθένους τὴν εὐτυχίαν, ὅς τις ἦτο καθ' ἡμέραν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐγὼ

δὲ, ἔλεγεν ὁ Διογένης, νομίζω δυστυχέστατον τὸν Καλλισθένην, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὅτι γεύεται καὶ δειπνεῖ πάντοτε ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὁ Κρατερός ἐμεταχειρίσθη ὅ,τι ἐδύνατο διὰ νὰ τὸν ἐλύσει πλησίον του· ὁ δὲ Διογένης τὸν εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ μᾶλλον νὰ τρώῃ μόνον ψωμίον εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ νὰ ζῆ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ παλάτιόν του.

Ὁ Περδίκας τὸν ἐφοβέρισε μίαν ἡμέραν, ὅτι θέλει τὸν σκοτώσῃ ἂν δὲν ἐλθῆ νὰ τὸν ἴδῃ· ὁ δὲ Διογένης τὸν ἀπεκρίθη· δὲν θὰ κάμῃς μὲ τοῦτο μέγαλον πρᾶγμα· κ' ἐν ἰσθμόνῳ ζῶντιον εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Σὲ βεβαιόνω δὲ ὅτι ὁ Διογένης δὲν ἔχει ἀπὸ σὲ ἀνάγκην διὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχίς. Αλλοίμονον! ἐρώναξεν, οἱ θεοὶ εἶναι ἐλευθεριώτατοι χαρίζοντες τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· αἱ εἰς αὐτὴν ὅμως τέρψεις μένουσιν ἄγνωστοὶ εἰς ἄδρας, οἵτινες ἄλλο κατὰ νοῦν δὲν ἔχουσιν παρὰ νὰ εὐωχῶνται, καὶ ν' ἀλείφωνται μὲ μῦρα.

Βλέπων τινὰ ὑποδεόμενον ὑπὸ τοῦ δούλου του, δὲν θὰ εὐχαριστηθῆς, τοῦ εἶπεν, ἕως οὗ δὲν σοῦ ἐβγάλη καὶ τὴν μύξαν· τί σὲ χρησιμεύουσιν τὰ χερίά σου·

Εἶδὲ ποτε κριτὰς φέροντας εἰς τὴν καταδίκην ἄνθρωπον ὅστις ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον ἓνα ὀβολόν, καὶ εἶπεν· οἱ μεγάλοι κλέπται φέρουσιν τὸν μικρόν.

Ἐλεγεν ὅτι ὁ πλούσιος ἀμαθὴς εἶναι πρόβατον χρυσομαλλον.

Εὐρισκόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς ἤρξατο νὰ ζύεται· εἶθε, εἶπε, καὶ ἡ πεινὰ μου νὰ ἐθεραπεύετο μὲ τὸ ζύσιμον τῆς κοιλίας.

Ἐμβαίνων εἰς λουτρὸν ἐπαρατήρησεν ἓνα νέον, ὅστις ἐκινεῖτο κινήματα ἐπιδέξια μὲν, ὄχι ὅμως καὶ τίμια. Ὅσον καλῶς κινεῖσαι, τὸν εἶπε, τότεν ἀξιόμιστος εἶσαι.

ἰδὼν ἄλλην φορὰν ἐπὶ τῆς οἰκίας τινὸς ἀσώτου μίαν εἰδοποίησιν ὅτι ἐπωλεῖτο ἤξευρα, εἶπεν, ὅτι ἡ μεγάλη μέθη τοῦ κυρίου σου ἤθελε τὸν ἀναγκάσει εἰς ἔμετον.

Ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος διὰ τὴν ἐξορίαν του· ταλαίπωρε, τοῦ εἶπεν ὁ Διογένης, εἶμαι πολλά εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ ἐστάθη αἰτία ἡ ἐξορία μου νὰ γείνω φιλόσοφος.

Ἄλλοτε ἄλλος τοῦ εἶπε μετ' ὀλίγον καιρόν· οἱ Σινωπεῖς σὲ κατεδίκασαν εἰς αἰώνιον ἐξορίαν. Κ' ἐγὼ ἀπεκρίθη, τοὺς κατεδίκασα νὰ μένουν πάντοτε εἰς τὸν ἀχρεῖον τόπον των, κατὰ τὸ παράλιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Παρεκάλει ἐνίοτε τὰ ἀγάλματα νὰ τοῦ χαρίσουν ὅ,τι τοὺς ἐζήτει. Ἐρωτηθεὶς δὲ τὴν αἰτίαν· διὰ νὰ συνηθίζω, ἀπεκρίθη, ν' ἀποτυγχάνω.

Ὅταν ἠναγκάζετο ἀπὸ τὴν πτωχίαν του νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, ἔλεγεν εἰς τὸν πρῶτον τὸν ὁποῖον ἐντάμονε· ἂν ἔδωκες εἰς ἄλλον δὸς καὶ εἰς ἐμέ· εἰ δὲ, ἄρχισε ἀπ' ἐμέ.

Ἐρωτηθεὶς πῶς ὁ τύραννος Διονύσιος ἐμεταχειρίζετο τοὺς φίλους του; καθὼς τὰς φιάλας, εἶπε, τὰς ὁποίας λαμβάνει τις ὅταν εἶναι γεμάται, καὶ ρίπτει ὅταν εἶναι κεναί.

Ἰδὼν ποτέ τινα εἰς ἓνα καπηλεῖον, ὅστις ἔτρωγε μόνον ἐλαίας, τοῦ εἶπεν· ἐὰν πάντοτε ἐγεύεσο οὕτως, δὲν ἤθελες τώρα δεῖπνεῖ οὕτως.

ἔλεγεν ὅτι αἱ ἄτακτοι ἐπιθυμίαι εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν.

Ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἶναι ἀφομοιώματα τῶν θεῶν;

Ὅτι ἡ κοιλία εἶναι βόθρος τῆς ζωῆς.

Ὅτι ὁ πεπονημένος λόγος εἶναι μέλιτον δίκτυον· ὁ δὲ ἔρως ὀκνηρῶν ἐνασχόλησις.

Ἐρωτηθεὶς, ποῖα εἶναι ἡ ἀθλιωτέρα κατάστασις; νὰ ᾔναι τις γέρων καὶ πτωχὸς ἀπεκρίθη,

Ἄλλοτε ἐρωτηθεὶς, τί κάλλιστον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον; ἢ ἐλευθερία, εἶπε.

Ποῦν δὲ κτῆνος δαγκάνει χειρότερα, μεταξὺ τῶν ἀγρίων, ὁ κακολόγος, μεταξὺ δὲ τῶν ἡμέρων, ὁ κόλαξ.

Περιπατῶν εἶδε γυναῖκάς τινας κρεμασμένας εἰς κλάδους ἐλαίας· εἶθε, ἐφώναξεν, ὅλα τὰ δένδρα νὰ φέρουν τοιοῦτον καρπὸν.

Εἰς πόλιν ἡλικίαν, τοῦ εἶπέ τις, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπανδρεύεται; ὅταν εἶναι νέος, ἀπεκρίθη, δὲν εἶναι καιρὸς, καὶ ὅταν εἶναι γέρον, εἶναι πολὺ ἀργά.

Διατί τὸ χρυσίον ἠρωτήθη ὑπὸ τινος, νὰ ᾔηται χλωμόν; διότι ἔχει, ἀπεκρίθη πολλοὺς οἵτινες τὸ ζηλοτυποῦν.

Βιαζόμενος μίαν ἡμέραν νὰ τρέξη κατόπιν τοῦ δούλου τοῦ Μάνου, ὅστις ἐδραπέτευσε· γελοῖον ἤθελεν εἶσθαι, εἶπεν, ὁ μὲν Μάνης ν' ἀποβάλη τὸν Διογένην, ὁ δὲ Διογένης νὰ μὴν εἰμπορέσῃ ν' ἀποβάλη τὸν Μάνην.

Τὸν ἠρώτησε μίαν φορὰν ἕνας τύραννος, ποῖος χαλκὸς εἶναι καλλίτερος διὰ ἄγαλμα· ὁ χαλκὸς ἀπεκρίθη, μὲ τὸν ὁποῖον ἔγειναν τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος οἱ ἀνδριάντες.

Ὁμιλῶν ποτε ὁ Πλάτων περὶ ιδεῶν, ἔλεγε τραπεζότητα καὶ κυαθότητα. Τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον βλέπω, εἶπεν, ὁ Διογένης· ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τί εἶναι ἡ τραπεζότης καὶ κυαθότης. Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Πλάτων, διὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὸν κύαθον ἔχεις ὀφθαλμοὺς, διὰ τὴν τραπεζότητα ὅμως καὶ κυαθότητα νοῦν δὲν ἔχεις.

Ἐρωτώμενος ὁ Διογένης τί ἐφοροῦσε περὶ Σωκράτους, ᾔπο τρελός, ἀπεκρίνετο.

Βλέπων νεανίσκον ἐρυθριάζοντα, θάρρει τέκνον μου, τοῦ εἶπε· τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀρετῆς.

Δύο νομικοί τὸν ἔκλεξαν ὡς αἰρετοκριτὴν των. Τοὺς κατεδίκασε δὲ καὶ τοὺς δύο· τὸν μὲν ἕνα, διότι ἔκλεψεν ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ἐκατηγορεῖτο· τὸν δὲ ἄλλον, ὡς ἀδίκως παραπονούμενον, ἐνῶ δὲν ἔχασε τίποτε, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς νὰ μὴν εἶχε κλεμμένον ἀπ' ἄλλον.

Διατί, τοῦ εἶπέ τις, δίδουν ἐλεημοσύνην μᾶλλον εἰς τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς παρά εἰς τοὺς φιλοσόφους; Ἐπειδὴ, ἀπεκρίθη, οἱ ἄνθρωποι προσμένουν νὰ γείνουν τυφλοὶ καὶ χωλοὶ παρά φιλόσοφοι.

Ἐρωτηθεὶς, ἂν ἔχη δοῦλον ἢ δούλην, ὄχι, ἀπεκρίθη. Τίς λοιπὸν θὰ σὲ θάψῃ; εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγκαστὴ ὁ οἰκίσκος μου, ἀπεκρίθη ὁ Διογένης.

Ὀνειδιζόμενος ὡς πᾶραχαράκτης ὑπὸ τινος, εἶναι ἀληθές, τοῦ εἶπεν, ὅτι ποτὲ κειροῦ ἤμην ἐγὼ ὅ,τι σὺ εἶσαι τῶρα· πλὴν ὅ,τι ἐγὼ εἶμαι σήμερον, ποτὲ σὺ δὲν θέλεις γείναι.

Ἐμβῆκε μίαν ἡμέραν εἰς τινος διδασκάλου σχολὴν, ὅστις εἶχεν ὀλίγους μαθητὰς καὶ πολλὰ μουσῶν καὶ ἄλλων θεοτήτων ἀγάλματα. ἔχεις πολλοὺς μαθητὰς, τοῦ εἶπε, συναριθμούμενων ὅμως καὶ τῶν θεῶν.

Ἀπὸ ἄσωτον ἐζήτει μνᾶν. Διατί τοῦ λέγει ὁ ἄσωτος ἀπὸ μὲν τοὺς ἄλλους ζητεῖς ὄβολόν καὶ ἀπ' ἐμὲ μνᾶν; Διότι, ἀπεκρίθη, ἀπὸ μὲν τοὺς ἄλλους, ἐλπίζω πάλιν νὰ λάβω, ἀπὸ σὲ ὅμως «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» ἂν πλέον θὰ λάβω.

Ἐρωτηθεὶς ἂν ὁ θάνατος εἶναι κακόν· διατί κακόν, ἀπεκρίθη, ἐνῶ παρόντα δὲν τὸν αἰσθανόμεθα;

Ἰδὼν ποτε τοξότην ἀνεπιτήδειον, ὅστις ἔμελλε νὰ σύρῃ τὸ τόξον του, ἔτρεξε καὶ ἐστάθη εἰς τὸν σκοπόν. Διατί πάλιν τοῦτο; λέγει τις. Φοβοῦμαι μὴ πληγωθῶ, ἀπεκρίθη.

Ὅταν τις τοῦ ἔλεγεν ὅτι πολλοὶ τὸν περιγελοῦν· τί πρὸς τοῦτο, ἀπεκρίνετο· ἴσως οἱ γαδάραι περιπαίξουν πάλιν

ἐκείνους ὅταν δεικνύωσι τοὺς ὀδόντας των βρύχοντες καὶ φαίνονται νὰ γελοῦν. Πλὴν δὲν τοὺς μέλλει διὰ τοὺς γαδάρους, εἶπεν ἄλλος. Κ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη, ὀλίγον φροντίζω δι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐρωτηθεὶς διατί ὅλοι τὸν ὀνομάζουν σκύλον; διότι, ἀπεκρίθη, χαδεύω ὅσους μὲ δίδουν, γαυγίζω ὅσους δὲν μὲ δίδουν καὶ δαγκάνω τοὺς κακοὺς.

Ἐρωτηθεὶς ἄλλοτε, τίνος εἶδους σκύλος εἶναι; Ὅταν πεινώ, ἀπεκρίθη, εἶμαι λαγονικὸς καὶ χαδεύω ὅλους· ὅταν ἄμωσ χορτάσω, γίνομαι μολοσσὸς (σαμψῶνι) καὶ δαγκάνω ὅσους ἀπαντήσω.

Ἰδὼν ποτε διαβαίνοντα τὸν ῥήτορα Ἀναξιμένην, τοῦ ὀπίου ἢ κοιλίας ἦτον ὑπερβαλλόντως χονδρὴ· δὸς με, τὸν εἶπε, ὀλίγον ἀπὸ τὴν κοιλίαν σου. Κάμε μ' αὐτὴν τὴν χάριν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν θὰ ἐλευθερωθῆς καὶ σὺ ἀπὸ τόσοῦ βαρῦ φορτίου.

Ὀνειδίζόμενος ὅτι τρώγει εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς ἀγοράς· ἐκεῖ, ἀπεκρίθη, μ' ἔρχεται ἢ πείνα, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐρωτηθεὶς ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα εἰς τὰς Ἀθήνας, πόθεν ἔρχεται; ἀπὸ τὸν ἀνδρωνίτην, ἀπεκρίθη, εἰς τὸν γυναικωνίτην.

Ἐπαρωμοίαζε πολλάκις τὰς ὥρας πόρνας μὲ οἶνον κάλλιστον φαρμακευμένον. Τὰς ὀνόμαζε βασιλίσσας τῶν βασιλέων, ἐπειδὴ ἐπετύχαιναν ἀπ' αὐτοὺς ὅ,τι ἤθελαν.

Εἰς ἓνα ὅστις ἐθαύμαζε τὰ πάμπολλα δῶρα, ὅσα ἦσαν εἰς ἓνα τῆς Σαμαθράκης ναδὸν, εἶπε· καὶ ἄλλα πλείοτερα ἤθελαν εἶσθαι, ἐὰν ἐπρόσφερον ὅσοι ἐχάθησαν, ἀντὶ ὧν ἐσώθησαν.

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ἔτρωγεν εἰς τὸ μέσον τινὸς ὄδου, πολ-

λοὶ ἐσυνάχθησαν τριγύρω του καὶ τὸν ὠνόμαζαν σκύλον. Σεῖς εἶσθαι σκύλοι, τοὺς εἶπεν, οἵτινες συναθροίζεσθε τριγύρω ἀνθρώπου ὅστις τρώγει.

Κακός τις ἀθλητής, ὅστις ἀπέθνησκε τῆς πείνας εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἐστοχάσθη νὰ μετέλθῃ τὸν ἰατρόν. Ὁ Διογένης τὸν ἀπήντησε καὶ τοῦ εἶπεν· ἰδοὺ τώρα καιρὸς νὰ ἐκδικηθῆς ὅσους ποτὲ σ' ἐνίκησαν.

Ἰδὼν ποτε υἷδν πόρνης ὅστις ἔρριπτε πέτρας εἰς τὸ μέσον τοῦ πλῆθους· πρόσεξε, παιδίον, τοῦ εἶπε, μὴ κτυπήσης τὸν πατέρα σου.

Ἐζητοῦσέ τις τὸν τρίβωνά του ἀπὸ τὸν Διογένην, τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν. Ὁ δὲ Διογένης τὸν εἶπεν· ἂν μὲ τὸν ἔδωκες, εἶναι ἤδη ἐδικός μου· ἂν δὲ μὲ τὸν ἐδάνεισες, μὲ χρειάζετ' ἀκόμη· πρόσμενε ἕως οὗ πλέον νὰ μὴ τὸν χρειάζομαι.

Ὀνειδιζόμενος ὅτι ἔπινεν εἰς τὰ καπηλεῖα· καὶ εἰς τὸ κουρεῖον, ἀπεκρίνετο, ξυρίζομαι.

Ἀκούων τινὸς νὰ ἐπαινῆ ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, εἶπε· μᾶλλον ἐμὲ χρεωστοῦν νὰ ἐπαινοῦν ὡς ἄξιον ταύτης.

Ἐρωτώμενος ὁποῖαν ὠφέλειαν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν· ἂν εἰς ἄλλο τί δὲν μὲ χρησιμεύσῃ, ἔλεγεν, ἤθελα εἶσθαι εὐχαριστημένος μόνον εἰς τὸ νὰ ἦμαι ἕτοιμος νὰ ὑποφέρω ὅ,τι μὲ ἀκολουθήσῃ.

Μαθὼν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν Βάκχον τὸν Ἀλέξανδρον· διὰ νὰ τοὺς περιπαίξῃ, κάμετε λοιπὸν, τοὺς εἶπε, καὶ ἐμὲ Σάραπιν.

Ὀνειδιζόμενος ὅτι κατοικεῖ εἰς τόπους ἀκαθάρτους· καὶ ὁ ἥλιος, ἔλεγεν, ἐμβαίνει εἰς πολὺ πλέον ἀκαθάρτους, πλὴν δὲν μιάινεται.

Σὺ, τοῦ εἶπέ τις, χωρὶς νὰ ἤξεύρης τίποτε, πῶς ἐτόλμησες νὰ καταταχθῆς εἰς τοὺς φιλοσόφους; Ἄν ὄχι ἄλλο, ἀπεκρίθη, τοῦτο μόνον, ὅτι προσποιῶμαι τὸν φιλόσοφον, ἀρκεῖ εἰς τὸ νὰ θεωρῶμαι τοιοῦτος.

Ἐφεραν ποτὲ εἰς τὸν Διογένην ἓνα νεανίσκον διὰ νὰ μαθητεύσῃ πλησίον του, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγαν ὅσα εἰμπορεῖ τις νὰ φαντασθῆ· ὅτι εἶναι φρόνιμος, καλοήθης καὶ πολυμαθής. Ὁ Διογένης ἀκούσας τὰ πάντα ἡσύχως, ἀφοῦ εἶναι τόσον τέλειος, εἶπε, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπ' ἐμέ· τί λοιπὸν μὲ τὸν ἐφέρετε;

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸ θέατρον ἐμβαινεν αὐτός. Ἐρωτηθεὶς δὲ τὴν αἰτίαν· οὕτως ἀπεφάσισα, εἶπε, νὰ κάμνω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Διονύσιος ὀτύραννος διωχθεὶς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, τὰς Συρακούσας, ἠναγκάσθη ἀπὸ ἔνδειαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου μετήρχετο τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ὁ Διογένης ἀκούσας νὰ φωνάζουν οἱ μαθηταὶ του ἐμβῆκεν εἰς τὴν σχολὴν του. Νομίζων δὲ ὁ Διονύσιος ὅτι ὁ Διογένης ὑπῆγε νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν δυστυχίαν του, σ' εὐχαριστῶ, Διόγενες, τοῦ εἶπεν. Ἄλλοίμονον! βλέπεις τὸ ἄστατον τῆς τύχης. Ταλαίπωρε, ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, θαυμάζω ὅτι σὲ βλέπω ἀκόμη ζωντανόν, σὲ, ὅστις ἐπροξένησας τόσα δεινὰ εἰς τὸ βασίλειόν σου· καὶ τῶρα βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι καλῆτερος διδάσκαλος παρὰ βασιλεύς.

Ἰδὼν ποτὲ τινὰς θυσιάζοντες εἰς τοὺς θεοὺς διὰ νὰ λάβουν υἱόν· διὰ ν' ἀποβῆ δὲ ἀγαθός, τοὺς εἶπε, δὲν θυσιάζετε;

Βλέπων νεανίσκον τινὰ ἀχρειολογοῦντα· δὲν ἐντρέπεσαι, τοῦ λέγει, νὰ ἐκβάλλης μολίβδινον ξίφος ἀπὸ ἐλεφαντίνην θήκην;

ἔλεγεν ὅτι, ὅσοι ὁμιλοῦντες περὶ ἀρετῆς δὲν πράττουσιν συμφώνως μὲ τὰ διδάγματα τῶν, ὁμοιάζουσιν τὰ μουσικὰ ὄργανα, τὰ ὅποια ἠχῶσι γλυκύτατα χωρὶς διόλου νὰ αἰσθάνωνται.

Δὲν εἶμαι ἱκανὸς πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, τοῦ εἶπέ τις. Τί λοιπὸν, ταλαίπωρε, ζῆς, τοῦ ἀπεκρίθη, ἀφοῦ ἀπελπίζεις, νὰ ζήσῃς καλῶς;

Ἰδὼν ἄλλοτε νέον ὅστις ἔκαμνεν αἰσχρὸν τι πρᾶγμα, δὲν ἐντρέπεσαι τοῦ εἶπεν, νὰ ἐξαχρειόνῃς τὸ πλεονέκτημα, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις σὲ δίδει;

ἔλεγεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ζῶσιν εἰς τὴν δουλείαν, ἐπειδὴ οἱ μὲν δοῦλοι ὑπόκεινται εἰς τοὺς δεσπότας τῶν· οἱ δὲ δεσπότες εἰς τὰ πάθη τῶν. Ὅτι ὅλα εἶναι συνήθεια· ὅτι ὁ συνειθισμένος νὰ ζῆ πολλὰ τρυφηλῶς εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τούτου, καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας ἢ καταφρόνησις πρὸς τὴν ἡδυπάθειαν εἶναι ἀληθῆς ἡδονὴ εἰς τοὺς συνειθισμένους νὰ ζῶσι κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἐρωτηθεὶς ποῦ θέλει νὰ τὸν θάψουν ἀφοῦ ἀποθάνῃ· εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, ἀπεκρίθη. Ἄλλὰ, τοῦ εἶπέ τις, δὲν φοβεῖσαι μὴ σὲ καταφάγουν τὰ ὄρνεα καὶ τὰ θηρία; Πρέπει νὰ μὲ βάλλουν πλησίον μου, ἀπεκρίθη, μίαν ῥάβδον διὰ νὰ τὰ διώκω ὅταν ἴδῃ ἔρχονται. Πλὴν δὲν θὰ αἰσθάνεσαι, τοῦ εἶπεν ἄλλος. Τί πειράζει λοιπὸν ἂν μὲ φάγουν, ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, ἀφοῦ δὲν θὰ αἰσθάνωμαι;

Τινὲς λέγουσιν ὅτι φάσας εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔφαγεν ὠμὸν πόδα βοῆς, ὅστις τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἀχωνευσίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέφερε τὸν θάνατον. Ἄλλοι λέγουσιν ἔτι αἰσθανθεὶς καταβαρημένον τὸν ἑαυτὸν του, ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, καὶ ἀπέθανεν ἐκρούσας

Οἱ φίλοι του ἐλθόντες τὴν προσεγγίζουσιν ἡμέραν, τὸν κῆραν περιτυλιγμένον εἰς τὸν τρίβωνα του, τὸν ἐξεσκέπασαν, στοχαζόμενοι μήπως δὲν ἐκοιμᾶτο ἄγρυπνος ὢν πάντοτε, καὶ τὸν κῆραν νεκρόν. Μεγάλη φιλονεικία ἠκολούθησε μεταξύ των περὶ τοῦ τίς νὰ τὸν θάψῃ· ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας. Οἱ Ἄρχοντες καὶ οἱ γέροντες τῆς Κορίνθου φθιάσαντες ἐν καιρῷ τοὺς καθύσχασαν. Ὁ Διογένης ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς πλησίον τῆς πρὸς τὴν Ἴσθμὸν πύλης. Σιμὰ δὲ τοῦ τάφου τοῦ ἡγειραν μίαν στήλην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔθεσαν σκύλον ἐκ λίθου Παρίου. Ἡ τελευταία τοῦ φιλοσόφου τούτου συνέβη τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβη καὶ ἡ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς Βαβυλῶνα, τὴν 114 Ὀλυμπιάδα. Ἐτιμήθη δὲ με ἀνδριάντας, τοὺς ὁποίους διάφοροι τοῦ ἡγειραν ἰδιαιτέρως μετὰ τὸν θάνατόν του, μ' ἐπιγραφὰς πρὸς τιμὴν του μεγάλην.

ΚΡΑΤΗΣ

Σύγχρονος τοῦ Πολέμωνος διαδόχου τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὴν πλατωνικὴν σχολήν· ἐζη κατὰ τὴν 113 Ὀλυμπιάδα (π. X. 322).

ΚΡΑΤΗΣ ὁ κυνικός ἐχρημάτισεν εἰς τῶν ἐπιστήμων μαθητῶν τοῦ περιφήμου Διογένης. Ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Ἀσκόνδου Θεβαίου, ἀπὸ γένος ἐπιφανέστατον καὶ πλουσιώτατον.

Εὐρεθείς μίαν ἡμέραν εἰς τὴν παράστασιν τραγωδίας τινός, ἐπαρατήρησεν ὅτι ὁ Τήλεφος παρήτησεν ὄλα του τὰ πλούτη διὰ νὰ γείνη κυνικός. Θεληθείς δὲ ἐκ τούτου ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ ἐγκαλισθῆ τὸν κυνισμόν. Πωλήσας ὅθεν ὅλην τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν, ἐνεχείρισεν εἰς τραπεζίτην τινὰ ὅσα ἐκ τούτου ἐσύναξε χρήματα, ἐπέκεινα τῶν τριακοσίων ταλάντων ἀριθμούμενα, καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὰ παιδιά του εἰάν ἀπέβαινον ὀλιγόνοα· εἰ δὲ εἶχαν τὴν ἀνήκουσαν ὑψίνοϊαν νὰ γείνουν φιλόσοφοι, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ τὰ διανείμῃ εἰς τοὺς πολίτας τῶν Θεβῶν, καθότι οἱ φιλόσοφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην τινός(α).

Ἦλθαν μίαν ἡμέραν οἱ γονεῖς του καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀπόφασίν του καὶ νὰ τραπῆ πρὸς ἄλλον σκοπὸν ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐδίωξε με ῥαβδισμοὺς ἀπὸ τὴν οἰκίαν του.

Τὸ καλοκαίρι ἐφῆρει ὁ Κράτης βαρύτερον τρίβωνα, καὶ εἰς τὴν μεγαλητέραν τοῦ χειμῶνος δριμύτητα ἦτον ἐλαφρῶς ἐνδυμένος διὰ νὰ συνθίξῃ πᾶσαν ἐνόχλησιν καὶ προσβολὴν τῶν καιρῶν. Ἐμβαινε δὲ ἀσυστόλως εἰς διαφόρων οἰκί-

(α) Τινὲς λέγουσι ὅτι ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅλην τὴν περιουσίαν ταύτην καὶ εἶπεν· ἰδοὺ τῶρα εἶμαι ἐλεύθερος. Σ. Μ.

ας κ' επέπληττε τούς οικιακούς εἰς ὅσα δὲν τοῦ ἤρεσκαν· ἔτρεχε κατόπιν τῶν κακοβίων γυναικῶν, καὶ τὰς ὕβριζε διὰ νὰ τὰς κινῆ εἰς μῖσος ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ νὰ συνηθίζῃ μὲ τοῦτο νὰ τὰς ὑποφέρῃ εἰς ἄλλας περιστάσεις. Ἐξῆ σκληρῶς καὶ δὲν ἔπινεν ἄλλο εἰ μὴ νερόν, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ κυνικοί.

Μὴ τολμῶν πλέον ὁ ῥήτωρ Μητροκλῆς νὰ φανῆ δημοσίως, καλοῦσι συνέβαινε πάντοτε ὁπόταν ὠμιλοῦσε καὶ τοῦ ἔφρευγαν τινὲς ἄνεμοι, τῶν ὁποίων τοῦ ἐπροξένει ἐντροπὴν μεγάλην ὁ κρότος, ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διαβιώσῃ ἐν θλίψει. Ἀκούσας δὲ περὶ αὐτοῦ ὁ Κράτης ἔραγε παρευθὺς κἄμποσα λουπινάρια διὰ νὰ γεμισθῇ ἀπ' ἀνέμους ἡ κοιλία του, καὶ ἀφοῦ ὑπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μητροκλέους, τοῦ ὠμίλησε μὲ τρόπον νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεται τόσο ἀφοῦ δὲν ἔκαμε κἀνένα κακόν· ὅτι τὰ τοιαῦτα συμβαίνουν εἰς ὅλους καὶ ἀκολούθως δὲν πρέπει τὰ ἐκπλήττεται ὅτι συνέβησαν καὶ εἰς αὐτόν.

Ἐνόσω δὲ ὠμίλει, τὰ λουπινάρια εἰς τὴν κοιλίαν του ἔκαμναν τὴν ἐνέργειάν των. Τὸ καλὸν τοῦτο παράδειγμα τοῦ Κράτητος ἐνεθάρρυνε τόσο τὸν Μητροκλέα, ὥστε, γνωρίσας τὴν ἀδυναμίαν του, κατεφρόνησε πᾶσαν εὐπρέπειαν. Ἐκαυσεν ὅσα συγγράμματα εἶχε τοῦ Θεοφράστου, σιμὰ τοῦ ὁποίου εἶχε σπουδάσει, καὶ, προσηλωθεὶς εἰς τὸν Κράτητα, ἀπέβη θαυμάσιος κυνικός. Ὁ Μητροκλῆς ἐφάνη ἐπίσημος μεταξὺ τῶν φιλοσόφων τῆς αἰρέσεως ταύτης, κ' ἔδειξε πολλοὺς μαθητὰς μὲ ὑπόληψιν. Ἐπὶ τέλους ἔμως αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ἡγηραῖον καὶ ἀσθενῆ, ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὰν ζωὴν, ἀπήγχθη μόνος του.

Ὁ Κράτης ἦτον ἀσχημότετος, καὶ, διὰ νὰ φανῆ ἔτι ἄλλ-

λόκοτος και φοικώδης, ἔρραψεν ἐπὶ τοῦ τρίβωνός του προβάτων δέρματα, εἰς τρόπον ὥστε μὲ δυσκολίαν τις διέκρινε τί λογῆς ζῶον ἦτον. Ἄλλως δὲ ἦτον ἄριστος εἰς κάθε γυμνάσιον, καὶ ὅταν ἐπαρουσιάζετο εἰς τόπους δημοσίους διὰ νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ κάμῃ κἀνέν ἄλλο τοιοῦτον, ἐκίνει τοὺς παρσειρισκομένους εἰς γέλωτα διὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ παράδοξον τοῦ φορέματός του. Τοῦτο δὲν ἐξέπληττε τὸν Κράτητα παντελῶς· ἀλλ' ὑψόνων τὰς χεῖράς του ἐφώναζεν ὑπομονή, Κράτη! ὅσοι τώρα σὲ περιπαίζουσι, μετ' ὀλίγον θὰ κλαίουσι· σὺ δὲ θέλεις εὐχαριστεῖσθαι βλέπων ὅτι θελοῦσι σὲ τιμᾶ ὡς εὐτυχῆ, μεμρόμενοι ἑαυτοὺς διὰ τὴν χαυνότητά των.

Παρακαλῶν ποτε διδάσκαλόν τινα νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν χάριν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐζήτει διὰ ἓνα μαθητὴν του, ἀντὶ νὰ πιάσῃ τὰ γόνατά του, ἔπιασε τὰ μηρία του. Τοῦτο ἐφάνη πολλὰ παράδοξον εἰς τὸν διδάσκαλον, κ' ἔμελλε ν' τραπῆ εἰς ὀργήν. Ὁ δὲ Κράτης, τί μὲ τοῦτο, τοῦ εἶπε, καὶ τὰ μηρία σου δὲν ἀνήκουσι εἰς ἐσὲ καθὼς καὶ τὰ γόνατα;

Ἐλεγεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποι οἵτινες δὲν ἔκαμαν ποτὲ κἀνέν ἀμάρτημα· πλὴν τὰ ῥόδια εἰμποροῦν νὰ ἦναι ὠραιότατα, ἂν καὶ εἰς αὐτὰ εὑρίσκωνται σαπημένα τινὰ σπειρία.

Κατηγορηθεῖς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἀθηνῶν ὅτι ἐφέρει ὀθόνιον παρὰ τὴν διαταγὴν των, καὶ ὁ Θεόφραστος φορεῖ ὁμοίως, τοὺς εἶπε· καὶ ἂν θέλετε σᾶς τὸ ἀποδεικνύω ἀμέσως τώρα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄρχοντες δὲν ἐπίστευον τοῦτο, ἠκολούθησαν τὸν Κράτητα, ὅς τις τοὺς ἔφερεν εἰς κουρέως ἐργαστήριον, καὶ διὰ νὰ τοὺς περιπαίξῃ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸν Θεόφραστον, ὁ ὁποῖος ξυριζόμενος ἔφερεν ἓν ὀθόνιον, καὶ τοὺς λέγει· δὲν βλέπετε, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος φορεῖ ὡσαύτως ὀθόνιον;

ἤθελε δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ ν' ἀποξενωθῶσι παντάπασιν ἀπὸ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Δὲν ἔχω ἄλλο, ἔλεγε, παρ' ὅ,τι ἔμαθα· καὶ ἀφῆκα τὰ λοιπὰ εἰς ὅσους ἀγαπῶσι τὸν τύφον. Τοὺς παρεκίνει νὰ φεύγουν εἰς κἄθε πρᾶγμα τὰς ἡδονάς· καθότι τίποτε εἰς τὸν φιλόσοφον δὲν ἀνήκει μᾶλλον παρὰ ἡ ἐλευθερία, καὶ ὅτι δεσπότης τυραννικώτερος παρὰ τὴν ἡδυπάθειαν ἄλλος δὲν εἶναι.

Μὲ τὴν πείναν, ἔλεγεν, ὁ ἔρως παρέρχεται. Ἄ ν τοῦτο δὲν ἀρκῆ, μὲ τὸν καιρὸν σβύνεται· εἰδὲ μὴ, ἄλλο πλέον δὲν μένει παρὰ νὰ λάβῃ σχοινίον καὶ νὰ κρεμασθῇ ὁ κυριευόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Ὅμιλῶν περὶ τῶν διεφθαρμένων ἡθῶν τοῦ αἰῶνός του, ἐλοιδορεῖ τὴν μνίαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ τὰ αἰσχρὰ πρᾶγματα δὲν ἐφείδοντο χρημάτων, ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστῶσι τὰ πάθη των· ἐνῶ ἐλυποῦντο καὶ τὸ παραμικρὸν ἔξοδον διὰ τὰ τίμια καὶ ἐπωφελεῖ.

Οὗτος εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς περιφήμου ταύτης ἐφημερίδος, ἣτις ἔκτοτε κατεστάθη περίφημος. Τρεῖς μναῖ νὰ δίδωνται εἰς τὸν μάγειρα, καὶ μία δραχμὴ εἰς τὸν ἱατρὸν· πέντε τάλαντα εἰς τὸν κόλακx, καὶ καπνὸς εἰς τὸν καλὸν σύμβουλον· ἓν τάλαντον εἰς τὸν πόρνην, κ' ἓνας ὀβολὸς εἰς τὸν φιλόσοφον.

Ἐρωτώμενος τί τοῦ ἐχρησίμευσεν ἡ φιλοσοφία· εἰς τὸ νὰ ἡξεύρω, ἀπεκρίνετο, ν' ἀρκῶμαι εἰς τὰ χόρτα, καὶ νὰ ζῶ ἀφροντίς καὶ ἀτάραχος.

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἔστειλε ποτὲ εἰς αὐτὸν κρασί καὶ ψωμία· ὁ δὲ Κράτης ἠγανάκτησε κατ' ἐκείνου, νομίζοντος τάχα ὅτι οἱ φιλόσοφοι εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ κρασί. Τοῦ ἔστειλεν ὀπίσω τὴν φιάλην μὲ ἦθος ὀργίλον καὶ, εἶθε, ἐφώγαξε, νὰ ᾔσαν καὶ ψωμίων πηγαί.

Οἱ ἐλεύθεροι τρόποι τοῦ Κράτητος ἤρσαν τόσοι εἰς τὴν Ἰππαρχίαν τοῦ Μητροκλέους τὴν ἀδελφὴν, ὥστε δὲν ἤθελε παντελῶς ν' ἀκούσῃ περὶ ἄλλων σημαντικῶν ὑποκειμένων τὰ ὅποια ἔσπευδον εἰς ἀναζήτησίν της, κ' ἐφοβήρισε τοὺς γονεῖς της ὅτι, ἂν δὲν τὴν ὑπάνδρευαν μὲ τὸν Κράτητα, ἤθελε δώσῃ τέλος αὐτῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Οἱ γεννήτορες της ἔκαμν φιλανθρώπως ὅ,τι ἐδυνήθησαν διὰ νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ἰδέαν ταύτην ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της· δὲν εἰμπόρσαν ὁμῶς νὰ φέρουν εἰς ἔκβασιν τὸν σκοπὸν των. Ἐβιάσθησαν νὰ προστρέξωσι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Κράτητα, τὸν ὁποῖον καὶ παρεκάλεσαν θερμῶς νὰ τὴν ἀποστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν της. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρσε νὰ ἐπιτύχῃ, ἐσηκώθη, ἐξεδύθη ἐμπρὸς της διὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν καμπούραν καὶ τὸ στρεβλωμένον σῶμά του, ἔρριψεν ἀμέσως κατὰ γῆς τὸν τρίβωνα, τὴν πήραν καὶ τὴν ράβδον του, καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν. Διὰ νὰ μὴν ἀπάτηθῃς ἰδοὺ ὁ ἀνῆρ σου καὶ ὅ,τι ἔχει. Κύτταξε ἤδη τί μέλλεις νὰ πράξῃς· καθότι ἂν μὲ νυμφευθῇς, σὲ βεβαιώνω, ἄλλα πλούτη δὲν θέλεις λάβει. Ἡ δὲ Ἰππαρχία χωρὶς παντελῶς νὰ σκεφθῇ ἐπροτίμησε παρευθὺς τὸν Κράτητα, παρ' ὅσ' αὐτῇ εἶχε, καὶ παρ' ὅσα ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ. Δὲν ἄφινε τὸν σύζυγόν της ποτέ. Τὸν ἠκολούθει παντοῦ, καὶ παρευρίσκετο μ' αὐτὸν εἰς κάθε συναναστροφὴν.

Μίαν ἡμέραν ὅτε ἦτον εἰς ἓνα συμπόσιον εἰς τοῦ Δυσιμάχου τὴν οἰκίαν, ἡ Ἰππαρχία ἔκαμε τὸ ἐξῆς σόφισμα εἰς τὸν ἀσεβῆ Θεόδωρον, παρευρεθέντα ἐκεῖ καὶ αὐτόν. Ἄν ὁ Θεόδωρος, κάμνων κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀξιόμμεπτος, ἡ Ἰππαρχία, κάμνουσα τὸ αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὡσαύτως· ὅθεν ὁ Θεόδωρος κ τυπούμενος μόνος δὲν κάμνει τί λοιδορίας ἀξιόν· ἄρα, εἶπε ραπίζουσα τὸν ἡ Ἰππαρχία

Ἄτυπούσα τὸν Θεόδωρον δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἀξιόμεμπτος. Ὁ Θεόδωρος δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως τίποτε εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα· ἀλλ' ἔσυρε τὸν τρίβωνα ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς Ἱππαρχίας, ἣτις παρομοίως δὲν ἐξεπλήχθη. Ἰδοὺ, λέγει ὁ Θεόδωρος, γυνὴ ἣτις παρήτησε τὸ στρώσιμον καὶ τὸν ἐργαλειὸν τῆς. Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη· πλὴν νομίζεις ὅτι ἔπραξα κακῶς προτιμήσασα τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὰς γυναικείας γυμνάσεις;

Ἀπὸ τὸ εὐάρμοστον τοῦτο συνοικέσιον τοῦ Κράτητος καὶ τῆς Ἱππαρχίας ἐγεννήθη υἱὸς ὀνομασθεὶς Πασικλῆς, τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς του ἔλαβον μεγάλην ἐπιμέλειαν νὰ ἐκπαιδεύσωσιν εἰς τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὸν Κράτητα, ἂν ἔθελε ν' ἀνακτισθῆ ἡ πατρίς του. Τίς ἡ χρεῖα; ἀπεκρίθη ὁ Κράτης· ἴσως πάλιν ἄλλος Ἀλέξανδρος τὴν καταστρέψῃ.

Ἐλεγεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλην πατρίδα παρὰ τὴν πενίαν καὶ ἀδοξίαν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ τύχη δὲν ἔχει δικαίωμα· ὅτι ἦτο πολίτης τοῦ Διογένους, καὶ διὰ τοῦτο μακρὰν παντὸς φθόνου.

Ὁ μουσικὸς Νικόδρομος μὲ μίαν γρονθοβολὴν, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κατέφερε, τοῦ ἔκαμεν ἐν οἴδημα, διότι τὸν εἶχε παροξύνει πολλὰ εἰς ὀργήν. Ὁ δὲ Κράτης ἐκόλλησεν ἐπὶ τοῦ οἴδηματος ἓνα κομματίον χαρτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε γράψει « ἔργον Νικοδρόμου »· καὶ μὲ τοῦτο ἐπεριπάτει εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἐλεγεν ὅτι τὰ πλούτη τῶν μεγιστάνων ὁμοιάζουν τὰ δένδρα τὰ φυόμενα εἰς ὄρη καὶ βράχους ἀπροσβάτους, τῶν ὁποίων μόνον οἱ κόρακες καὶ ἰκτίνοι τρώγουσι τοὺς καρπούς· οὕτως οἱ κόλακες καὶ αἱ κακόβιοι γυναῖκες ὠφελοῦνται ἀπὸ τὸ ἔχειν τῶν μεγιστάνων· καὶ ὅτι πλούσιος μεταξὺ κολάκων εἶναι μόσχος ἐν τῷ μίση λύκων ἀγέλης.

Ἐρωτώμενος ἕως πότε πρέπει νὰ καταγίνεται τις εἰς τὴν φιλοσοφίαν • ἕως, ἀπεκρίθη, νὰ γνωρίσῃ ὅτι οἱ στρατηλάται εἶναι ὄνηλάται.

Ὁ Κράτης, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ κυνικοὶ, ἠμέλει πᾶσαν ἐπιστήμην, πλὴν τῆς ἠθικῆς. Ἐξῆσε μέγιστον· περὶ δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἦτον ὅλος κυρτωμένος ἀπὸ τὸ γῆρας. Αἰσθανθεὶς δὲ πλησιάζον τὸ τέλος του, ἔλεγε περιβλέπων τὴν ἑαυτὸν του. Ἄχ! ἄθλιε καμπούρη· ἡ μακροζωΐα σου μέλλει νὰ σὲ βάλῃ εἰς τὸν τάφον· μετ' ὀλίγον θέλεις ἰδεῖ τὰ βασίλεια τοῦ ἔθους. Ἀπέθανε λοιπὸν ἀπὸ γηρατειᾶ καὶ μὲ θάνατον φυσικόν. Ὁ καιρὸς τῆς μεγάλης αὐτοῦ ὑπολήψεως ἦτο περὶ τὴν 113 ὀλυμπιάδα· τότε ἤκμαζεν εἰς Θίβας κ' ἐθάμβονε τὴν δόξαν τῶν λοιπῶν κυνικῶν τοῦ καιροῦ του.

Οὗτος ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀρχηγοῦ τῆς αἵρέσεως τῶν Στωϊκῶν, ὅς τις κατεστάθη πολὺ περιφνημος.

